

„Našel se jeden divák, který byl na všech ročnících. Druhý takový už jsem jen já“

JAN POKORNÝ

Ústí n O. – Kulaté třicátiny slavil folkový festival spjatý se jménem **Slávka Janouška** loni. Rodák z Ústí nad Orlicí se rozhodl ve svém úsilí pokračovat, a tak zazní Imaginární hospoda v Cakli i letos. Dvoudenní program začne v pátek 12. srpna netradičně na starém ústeckém nádraží a ponese se v písničkářském duchu – do Ústí přijede mimo jiné čerstvý sedmdesátník Vladimír Merta. „Když je to o písničkářích, nutně jsem musel pozvat i někoho z těch, řekl bych, „otců zakladatelů“,“ říká v rozhovoru pro Deník oblíbený písničkář a pořadatel festivalu.

Loňský ročník jste hodnotil jako velmi vyvedený. Co všechno musí klapnout, abyste byl jako pořadatel i vystupující spokojený i letos?

Ke spokojenosti nikdy nechybí, že by se hraní nepovedlo, to se na této akci vlastně nikdy nestalo. Co musí klapnout? To je po všechny ročníky stejné – aby přišli lidi.

Netajil jste se tím, že do třicátky festival jistojistě vydrží a pak se uvidí. Co vás přimělo pokračovat i nadále?

Ta krásná atmosféra, která se tam bůhvíproč vždycky vytvoří. To je ten hlavní důvod, proč do toho jdu zase, i když s tím je neuvěřitelné množství práce, než se akce připraví.

Bylo velkou motivací i pokřtění nového CD na „domácí půdě“?

Já jsem už letos jedno CD s dětskými písněmi vydal, jmenuje se Kořata a křtili jsme v Malostranské besedě v Praze. Sešly se mi totiž dětské písně trojího druhu: na mé texty, na texty Jiřího Žáčka a texty Daniely Fischerové. Vzniklo jich hodně, takže jsem se rozhodl to nemíchat a vydat postupně rovnou tři CD. Kořata jsou na Žáčkovy texty, autorkou textů Tetované tety je Daniela Fischerová. To moje CD Děťátka vyjde s prodlevou, aby toho nebylo moc naráz. Tetovaná teta právě vychází.

Písně pro děti jsou vám celkem vlastní, nicméně vydání čistě dětského cédéčka Tetovaná teta může posluchače překvapit.

Mohl byste tento počín ještě blíže představit?

Daniela Fischerová je autorkou textů pro děti, ale jinak také píše povídky a rozhlasové a divadelní hry. Na mém prvním dětském CD Dušičky jsem měl několik jejích textů z knihy Milion melounů, takže nás s Lubošem Vondrákem paní Daniela pozvala, abychom na křtu nové knihy Tetovaná teta písněmi předělovali básně, které budou recitovat s Josefem Somrem. A také jsem slíbil některou z nových básniček pro tuto příležitost zhudebnit. Samozřejmě jsem to dělal na poslední chvíli, ale povedly se rovnou čtyři písně. A k našemu překvapení jsem volil podobně jako recitátoři, takže čtyřikrát po recitaci následovala píseň na stejný text. Text jako báseň a hned text jako píseň. Byla to čirá náhoda, ale žádný režisér by ten večer líp nevymyslel. A tenhle model se nám i divákům velice zalíbil. Dokonce jsme se rozhodli, že stejný princip vyzkoušíme na CD. Pan Somr bohužel nakonec nemohl, tak jsme k recitaci přizvali Lukáše Hlavicu a Báru Hrzánovou. A Bára, kterou národ zná jako herečku, je také výborná zpěvačka. To já věděl už dávno, potkávali jsme se kdysi na Portě v Plzni i s její skupinou Condurango. A Bára byla pro, že bude recitovat i zpívat, takže bylo jasno. Je tam recitace a 17 krátkých písní, které většinou aranžoval a se mnou nahrával Vítek Rokyta, kytarista z Fleretu, a pak mixoval Miloš Makovský, bez něhož si už neumím představit žádné svoje CD. Byla to krásná práce se všemi zúčastněnými.

Jen tak mimochodem, bude se z Tetované tety také něco v Cakli hrát?

Jsme s Bárou domluveni, že něco málo dáme.

Herečku Báru Hrzánovou bychom čekali spíše na divadelních prknech než u mikrofonu. A herečka je opravdu vynikající. Jaká je z vašeho pohledu hudebnice?

Je skvělá. Léta se věnovala hlavně divadlu, ale v poslední době se se skupinou Condurango rozjela po celé republice. A velmi úspěšně. Její vystoupení si rozhodně nenechte ujít. Není to tak, že to umí jen Marek Eben. *(směje se)*

Vaši fanoušci se jistě těší na osvědčené hitovky. Zazní i letos Imaginární hospoda, Mumie a Kdo to zavinil? A může se vůbec stát, že by nezazněly?

No Imaginární hospoda zaznívá vždycky, píseň k akci patří, vždyť vznikla zároveň s ní v roce 1985. V Cakli jsme už poosmé a tam tou písní dokonce vždycky zahajujeme s přispěním první kapely večera. A Mumie, tu taky hrajeme rádi.

Otázky na finance hudebníci dost často neradi slyší. Zkusím se tedy zeptat jinak – je v posledních letech těžké sehnat štědré sponzory? Je to snazší třeba z důvodu, že o krizi se mluví stále, ale už ne ekonomické?

Strašně nerad sháním sponzory, ale ze vstupného se to udělat nedá. Naštěstí mám už takovou dlouhodobou stabilní partu sponzorů. Někteří pomohou mediálně, s propagací, plakáty, jiní finančně přispějí na program. Měl jsem jich víc, ale postupně se to zmenšuje. Ale mám jednu výraznou spolupracující firmu, bez které by to vůbec nešlo dělat. A ty odpadlé sponzory z řad kamarádů, malých ústeckých podnikatelů, nahradilo město a kraj. Vezmu to jako příležitost – všem poděkovat, protože bez těchto příspěví by ta akce nemohla být.

Člověk by si myslel, že zavedený festival může těžko něčím překvapit. Ale letos překvapí určitě tím, že začne úplně někde jinde – na starém ousteckém nádraží. Znamená to, že tuto jedněmi zachraňovanou a druhými zatracovanou budovu podporujete?

Jasně. Hned od doby, kdy vzniklo sdružení Nádraží nedáme. Nemáme právo takové věci bourat, zejména tehdy ne, když to není zcela nutné. Těšnovské nádraží v Praze před 30 lety kvůli magistrále – dodnes se s tím mnozí lidé nesmířili, protože to šlo udělat jinak. Ve stejné době staré nádraží v Paříži začalo sloužit jako galerie malířství 19. století. A když šlo o to ústecké, ze kterého jsem se také v minulosti něco najezdil, bylo mi tehdy řečeno: jsi vůl, dávno tady nebydlíš, co se do toho montuješ, stojíš ráno na tom nádraží, kde nic nefunguje? Ale to není dostatečný důvod k bourání. Jak se ukázalo, nutné to nebylo. Koridor je, pendolínno proletí, nové nádraží, typ zastávka v polích, i to staré, tedy Stará dáma prohlášená za kulturní památku, se zachvějí, oklepou a jede se dál. Stará dáma ještě ožije, tomu věřím, a proto se tomu také snažím přispět.

Na nádraží se krom vás představí Oldřich Janota. Jak se vám podařilo tuto nenápadnou, ale velkou postavu české písničkářské scény dostat do Ústí?

Protože to vidí taky tak a věci sleduje. V mailu mi napsal, že takové boje třebas jen o nádražní budovu spojují lidi a vytvářejí šanci na změny mnohem širší a že jinudy než odspoda to nejde.

Letošní 31. ročník je koncipován výrazně písničkářsky. Zajímavých jmen najdeme v programu řadu, ovšem čerstvý sedmdesátník Vladimír Merta je dost možná hlavní hvězdou letošního festivalu. Souhlasíte?

Samozřejmě. Když je to o písničkářích, nutně jsem musel pozvat i někoho z těch, řekl bych, „otců zakladatelů“. Karla Kryla už pozvat nejde, tak kdo dál je už od šedesátých let jednoznačně guru pro několik generací písničkářů? Volba byla jasná.

Máte nějaký svůj tajný tip v programu, někoho, koho byste návštěvníkům speciálně doporučil?

Mám dokonce i velké překvapení na pátek – písničkáře úplně odjinud, ale to dopředu neprozradím. Jen to, že na vyvážení doplní tu západní dylanovskou linii i tou východní. A pak bych chtěl upozornit na skvělé písničkáře, kteří se sdružili do skupiny Epy de mye. Vydali CD Krajina o skutečných hrdinech české historie. Člověk by si rovnou řekl: to nemůže dobře dopadnout, to je moc těžké téma. Ale!!! Naprosto skvěle to pojali – české písničkářství má pokračovatele.

Folkoví posluchači jsou ne nadarmo někdy vnímáni jako jedna velká rodina, takovou rodinu máte v podstatě i v Cakli.

Vybaví se vám někdo ze stálých návštěvníků, tedy někdo, s kým jste se potkával v uplynulých letech a potkáte zaručeně i letos?

Je pár tváří, které každoročně potkávám. A rád. Dokonce jsme se loni zeptali diváků a našel se jeden, který byl na všech ročnících. Druhý takový už jsem jen já.

Na závěr si zkusme tipnout: dožije se festival Janouškovo Ústí Kristových let? Dal jste si nějakou metu?

Nedal. Když tu akci někdo nebo něco neukřičuje, dožije se třeba i více let.